

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. J. Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **Bc. E. B.**, bytom Z., zastúpeného **JUDr. J. O.**, *advokátkou, so sídlom advokátskej kancelárie B.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-108/PK-2009 z 30. septembra 2009 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/236/2009-34 zo 16. februára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 2S/236/2009-34 z 16. februára 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV SR“), č. p.: SLV-108/PK-2009 zo dňa 30. septembra 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz MV SR č. 283 zo dňa 15. júla 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej

informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/236/2009-34 zo dňa 16. februára 2011 zmenil tak, že zruší rozhodnutie ministra vnútra SR č. p.: SLV-108/PK-2009 zo dňa 30. septembra 2009 a vec mu vráti na ďalšie konanie, alebo vec vrátil krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Podľa žalobcu personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 283 zo dňa 15. júla 2009 nie je určitý, zrozumiteľný a obsahuje také pochybenia, ktoré podľa názoru žalobcu nemožno odstrániť opravným rozhodnutím, resp., ktoré odstránené dosiaľ ani žiadnym opravným rozhodnutím neboli (s poukazom na § 192 ods. 1 písm. e/, § 194 ods. 1, § 241 ods. 1 a § 250 ods. 1 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z.).

Na rozdiel od názoru krajského súdu žalobca tvrdí, že výroková časť personálneho rozkazu neobsahuje dôvod prepustenia ani žiadne skutočnosti, ktoré ho zakladajú, ale obmedzuje sa len na konštatovanie o prepustení žalobcu a na uvedenie právneho ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Výroková časť neobsahuje žiadnu skutkovú vetu, ani porušenie žiadneho právneho ustanovenia zákona, na základe ktorých skutočností bolo pristúpené k prepusteniu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č.73/1998 Z. z.. Ani v odôvodnení personálneho rozkazu nie je zrozumiteľným spôsobom vysvetlené akým konkrétnym konaním sa žalobca snažil zmarit' objektívny

výsledok kontroly, ktorým mohol ohroziť výkon štátnej služby Policajného zboru, nakoľko policajt za ktorého sa vydával, vykonával službu pod vplyvom alkoholu a v takom stave aj riadil motorové vozidlo. Prepustenie zo služobného pomeru policajta podľa jeho názoru predpokladá ohrozenie výkonu štátnej služby, ktorej je dotknutý policajt príslušník a nie štátnej služby, ku ktorej ho neviaže žiadna príslušnosť. V odôvodnení nie je zrozumiteľne definované, ktorým konaním porušil základné povinnosti policajta, pretože sa mimo výkonu služby nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť Železničnej polície, alebo ohroziť dôveru v tento zbor. V časti odôvodnenia personálneho rozkazu, v prvom odseku oprávnený orgán opisuje konania dvoch príslušníkov rozličných druhov štátnej služby (čo však jednoznačne zo skutkových okolností nevyplýva), na základe ktorého vyvodil zrejme dôvodnosť prepustenia žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona číslo 73/1998 Z. z.. Z kontextu popísaného skutku však nevyplýva žiadny dôvod porušenia služobnej prísahy pokiaľ ide o konanie, ktorého sa mal dopustiť žalobca. Z popisu skutku vyplýva rušivé konanie s dopadom na zánik štátnej služby prepustením, ktorého sa mal dopustiť príslušník Policajného zboru tým, že sa podrobil opakovanej dychovej skúške (na hladinu alkoholu) s pozitívnym výsledkom, čo podľa oprávneného orgánu zakladá dôvod prepustenia tohto príslušníka zo služobného pomeru, a čo je aj v závere popisu celého konania oboch príslušníkov uvedené. Oprávnený orgán ani v odôvodnení jasne a zrozumiteľne neuviedol v čom vidí dôvod mojej nečestnosti a nedisciplinovanosti, a ktorú časť jeho konania zo dňa 24. mája 2009 v čase asi o 11:30 hod. považuje v rozpore so služobnou prísahou a disciplinovanosťou príslušníka štátnej služby a v čom vidí porušenie základných povinností policajta podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z. zvlášť hrubým spôsobom.

Podľa žalobcu vecné súvislosti skutku, na ktoré viaže rozhodujúci orgán konanie uvedené v § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z. nie sú v odôvodnení vymedzené, a tak uvedená vada robí rozhodnutie neplatným s poukazom na ustanovenie § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., lebo neuvedenie dôvodu prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú v rozhodujúcej časti rozhodnutia, ktorou je výroková časť, je obídením samotného § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. čo spôsobuje neplatnosť uvedeného rozhodnutia zo zákona, výroková časť rozhodnutia je preto aj nezrozumiteľná, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

Žalobca ďalej poukázal na výrok rozhodnutia z ktorého vyplýva, že minister prepúšťa žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru, čo nie je v súlade so skutočnosťou a reálnym stavom. Rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru je v rozpore s obsahom spisového materiálu, ide o takú vadu

napadnutého rozhodnutia, ktorá spôsobuje jeho nezákonnosť z dôvodu, že od 01. januára 2009 je žalobca príslušníkom Železničnej polície, a teda v žiadnom prípade v čase rozhodnutia nebol služobne zaradený pod číslom 12179 k Policajnému zboru, ale k Železničnej polícii (príslušníkom Policajného zboru bol pred 01. januárom 2009).

Činnosť Železničnej polície upravuje zákon č. 57/2008 Z. z.. Železničná polícia je samostatným právnym subjektom so samostatným právnym postavením, personálny rozkaz o prepustení príslušníka polície je rozhodnutím, ktoré má vážny personálny dopad na subjekt ktorého sa týka, lebo zasahuje do ľudského práva na prácu zakotveného v článku Ústavy Slovenskej republiky, a preto aj s poukazom na vyššie citované ustanovenia zákona č. 73/1998 Z. z. má mať náležitosti zákonom predpísané, musí byť určité a zrozumiteľné. Napadnuté rozhodnutie tieto zákonné náležitosti nespĺňa a podľa žalobcu nestačí názor súdu, že z výrokovej časti personálneho rozkazu je dostatočne preukázané, že žalobca sa prepúšťa zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície (keďže sa prepúšťa zo služobného pomeru Policajného zboru), a že z ostatného textu personálneho rozkazu nad všetky pochybnosti vyplýva, že rozhodnutie o prepustení žalobcu sa týkalo žalobcu a nie niekoho iného. Prisvedčiť možno len tomu, že titul, meno, priezvisko, dátum narodenia sa týkalo žalobcu. Podstatou rozhodnutia je však prepustenie z príslušenstva k určitému zboru a v danom prípade bol žalobca prepustený z Policajného zboru (ktorého vôbec nebol príslušníkom), navyše aj v ostatnom texte rozhodujúci orgán na viacerých miestach tvrdí, že bol príslušníkom policajného zboru. Napríklad v poslednom odseku je uvedené, „Dôvod prepustenia menovaného zo služobného pomeru príslušníka PZ nadriadený dňa 24. mája 2009 na základe oznámenia OO PZ Levice a následnej vlastnej účasti“. Napokon aj samotný krajský súd nemá azda ujasnené k akému zboru bol žalobca viazaný, keď na šiestej strane v prvej vete prvého odseku uvádza, že žalobca nebol čestným... príslušníkom PZ.

Žalobca k uvedenému namietal, že pre všetky správne rozhodnutia vrátane chybných platí tzv. prezumpcia ich správnosti. Chybné rozhodnutie môže byť nezákonné, alebo vecne nesprávne, prípadne formálne chybné pre nedostatok zákonom ustanovených náležitostí. Napriek tomu, že ide o chybné rozhodnutie, považuje sa za bezchybné dovtedy, kým takéto rozhodnutie zákonom ustanoveným spôsobom nie je prehlásené za neplatné (zrušenie alebo zmenenie rozhodnutia). Potom ak žalobca bol prepustený na základe výrokovej časti personálneho rozkazu zo dňa 15. júla 2009 zo štátnej služby príslušníka Policajného zboru, tak potom podľa žalobcu ani prezumpcia správnosti predmetného rozhodnutia sa tu nemôže uplatniť, lebo ide o tzv. nulité rozhodnutie. Ide o rozhodnutie, ktoré trpí takou závažnou vadou, ktorá spôsobuje neexistenciu rozhodnutia od samotného počiatku, lebo rozhodnutie je fakticky neuskutočniteľné – nevykonateľné z dôvodu, že žalobca nebol príslušníkom

Policajného zboru. Sám odvolací orgán rozhodnutím zo dňa 30. septembra 2009 prisvedčil názoru žalobcu, že nejde o zrejmu nesprávnosť, ani chybu v písaní, keď žalobcu prepustil zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície (pričom však už rozhodol po uplynutí lehoty dvoch mesiacov).

Žalobca na rozdiel od názoru krajského súdu, výrokovú časť personálneho rozkazu v naznačenom smere nepovažuje za tzv. zrejmu nesprávnosť. Z inštitútu opravy chyby, alebo inej zrejmej nesprávnosti (§ 241 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z.) vyplýva, že jeho zmyslom je odstránenie zrejmých chýb a nesprávností, ku ktorým došlo nedopatrením zamestnanca orgánu, ktorý vypracoval písomne vyhotovenie rozhodnutia. Pod pojmom „iná zrejma nesprávnosť rozhodnutia“ treba vidieť len formálne nedostatky pri vyhotovení rozhodnutia, nie však vecné nesprávnosti rozhodnutia, opravou ktorých by sa zmenila sama podstata rozhodnutia, jeho zmysel a dopad na účastníkov správneho konania, prípadne na iné subjekty.

Žalobca ďalej uviedol, že krajský súd si ustanovenie § 192 ods. 5 a § 193 ods. 1 zákona č.73/1998 Z. z. vyložil nesprávne alebo svojvoľne. Zákonodarca v ustanovení pojem „nariadený“ nekonkretizuje tak, že má ísť o nadriadeného s personálnou právomocou. Z kontextu ustanovenia vyplýva, že nadriadeným subjektom je ten, kto je priamym nadriadeným policajta, ktorý má byť prepustený zo služobného pomeru. Aj z personálneho rozkazu datovaného dňa 15. júla 2009 jednoznačne vyplýva, že nadriadený menovaného sa o dôvode prepustenia dozvedel dňa 24. mája 2009 a začatie konania o prepustení oznámil nadriadený žalobcovi dňa 03. júna 2009. Žalobcovi nie je známe, čo v tomto smere obsahuje v rozsudku spomenuté nariadenie Ministra vnútra SR č. 62/2003 v znení nariadenia č. 65/2005 a ani samotný krajský súd z týchto nariadení žiadne konkrétne ustanovenia necituje. Nariadenia ministra sú akty nižšej právnej sily a rozhodne by mali korešpondovať s obsahom zákonov vydaných v Zbierke zákonov SR. V časti, v ktorej sa krajský súd dotýka dodržania dvojmesačnej lehoty podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. je rozhodnutie krajského súdu nielen nesprávne po právnej stránke veci ale aj nepreskúmateľné, keďže krajský súd odkazuje na nariadenia ministra vnútra SR, ktoré bližšie nešpecifikuje. Právny názor súdu, že dvojmesačná lehota bola zachovaná, lebo návrh na prepustenie s podkladmi bol ministrovi doručený dňa 23. júna 2009 a personálny rozkaz bol žalobcovi doručený dňa 16. júla 2009 nie je udržateľný, lebo v zmysle zákona sa nadriadený o dôvode prepustenia dozvedel už dňa 24. mája 2009 a nie dňa 23. júna 2009 a konanie vo veci prepustenia sa začalo dňa 03. júna 2009. Takto potom podľa žalobcu subjektívna dvojmesačná lehota na rozhodnutie s personálnym opatrením začala plynúť dňom 03. júna 2009 a rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorým bol žalobca prepustený zo štátnej služby viažucej

sa k Železničnej polícii (t. j. rozhodnutie napadnuté žalobou) bolo žalobcovi doručená až dňa 02. októbra 2009, to znamená, že po uplynuli zákonnej lehoty.

Ďalej podľa žalobcu sa krajský súd nezaoberal námietkou žalobcu, v ktorej sa dožadoval preskúmania rozhodnutia Ministra vnútra SR č. p.: SLV-108/PK-2009 zo dňa 30. septembra 2009. Krajský súd v tejto časti námietky v medziach žaloby vôbec nerozhodol a žaloba ostala v tejto časti nepovšimnutá, a preto v tejto časti je rozhodnutie krajského súdu nepreskúmateľné a z uvedeného dôvodu došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci.

Žalobca v závere svojho odvolania uviedol, že v dôsledku rozkladu žalobcu proti personálnemu rozkazu zo dňa 15. júla 2009 nadriadený orgán na základe zistených skutočností podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. zmenil výrokovú časť prvostupňového rozhodnutia tak, že namiesto slov „príslušníka Policajného zboru“ uviedol slová „príslušníka Železničnej polície“ a v ostatnej časti výrok napadnutého personálneho rozkazu ostal nedotknutý – od slova do slova opísaný z napadnutého rozhodnutia, to znamená, že odvolací orgán proti rozhodnutiu ktorého žaloba smeruje v súlade s rozhodnutím – opakovane prepustil žalobcu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona číslo 73/1998 Z. z. zo služobného pomeru a výrok zmenil v tom smere, že správne označil druh štátnej služby, z ktorej sa žalobca prepúšťa. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací orgán sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom zisteným orgánom prvého stupňa, v plnom rozsahu sa stotožnil správnymi závermi napadnutého rozhodnutia zistil, že k porušeniu právnych predpisov pri vydaní rozhodnutia nedošlo, konštatoval, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe objektívne zisteného a preukázaného skutkového stavu veci. Nezistil žiadne dôvody ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie, preto rozklad považoval za nedôvodný. Nevyriešil predmet tejto veci nanovo a nenahradil pôvodné rozhodnutie rozhodnutím novým. Vychádzajúc z týchto záverov mal teda o rozklade napadnutého personálneho rozkazu rozhodnúť diametrálne inak, ako rozhodol.

Podľa žalobcu zmenou rozhodnutia treba rozumieť stav, keď vec, ktorá je predmetom konania, odvolací orgán rozhodne inak, ako orgán prvého stupňa. Reformačný (zmeňujúci) výrok odvolacieho orgánu sa stáva nezávislým od výroku rozhodnutia prvého stupňa, je novým vyriešením predmetu veci, a to spôsobom, ako vo výroku svojho rozhodnutia uvedie odvolací orgán (konajúc vo vlastnom mene). Odvolací orgán teda zmenou rozhodnutia nahradzuje rozhodnutie prvého stupňa (Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4SŽ/139/2002-102). K zmene napadnutého rozhodnutia môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak orgán prvého stupňa správne zistil skutkový stav, avšak dospel k nesprávnym právnym záverom, alebo skutkový stav subsumoval pod nesprávnu právnu normu. Až právoplatnosťou zmeny

sa ex lége nahrádza pôvodné rozhodnutie. Podkladom na zmenu rozhodnutia je to, že ho nemožno potvrdiť ani zrušiť.

Takto potom, ak žalovaný napadnuté rozhodnutie zmenil, rozhodol v rozpore s ustanovením § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z. a zmeňujúce rozhodnutie odvolacieho orgánu sa stalo zmätočné, lebo spôsob jeho rozhodnutia nezodpovedá jeho právnym a skutkovým zisteniam.

Uviedol, že v prípade úspechu si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. občan pri vzniku služobného pomeru policajta skladá služobnú prísahu, ktorá znie: „Sľubujem vernosť Slovenskej republike. Budem čestný, statočný a disciplinovaný. Svoje sily a schopnosti vynaložím na to, aby som

chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného Života. Budem sa riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi. Tak prisahám!“.

Podľa § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. policajt je povinný:

- g) v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor,
- h) dodržiavať služobnú disciplínu,
- n) plniť aj povinnosti vyplývajúce z iných všeobecne záväzných právnych predpisov.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 283, zo dňa 15. júla 2009, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície, z dôvodu, že žalobca sa dňa 24. mája 2009 približne o 11:30 hod. v čase mimo výkonu služby dostavil na OO PZ Levice na základe telefonického hovoru a prosby kamaráta a bývalého kolegu ppráp. Ľ. Ž., ktorý v tom čase vykonával riadne plánovanú hliadkovú službu na OO PZ Levice, kde ho požiadal, aby sa namiesto neho podrobil dychovej skúške na alkohol, pretože na OO PZ Levice prišla kontrola Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre a on má obavu, že jeho dychová skúška by bola pozitívna. Žalobca s tým súhlasil, v garáži OO PZ Levice sa prezliekol do služobnej rovnošaty ppráp. Ž. a pred pracovníkmi kontroly KR PZ v Nitre sa namiesto ppráp. Ľ. Ž. podrobil dychovej skúške na alkohol s negatívnym výsledkom. Po dychovej skúške si však členka kontroly všimla, že sa nejedná o správneho príslušníka PZ, preto bol menovaný vyzvaný, aby predložil svoj služobný preukaz, načo uviedol, že si ho zabudol doma. Následne sa ku všetkému priznal a mobilným telefónom privolať ppráp. Ľ. Ž.. Žalobca vyššie popísaným konaním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prisahu.

Úlohou súdu v konaní bolo posúdiť, či správny orgán postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prisahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ustanovenia § 243 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu, ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z., chyby v písaní, počítaní a iné zrejme nesprávnosti v písomnom vyhotovení rozhodnutia oprávnený orgán aj bez návrhu opraví a vyrozumie o tom účastníka konania.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

K prvej námietke žalobcu, kde uvádza, že personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 283 zo dňa 15. júla 2009 nie je určitý, zrozumiteľný a obsahuje také pochybenia, ktoré podľa názoru žalobcu nemožno odstrániť opravným rozhodnutím, resp., ktoré odstránené dosiaľ ani žiadnym opravným rozhodnutím neboli, najvyšší súd v zhode z názorom krajského súdu a vyjadrením žalovaného uvádza, že chybu v písomnom vyhotovení personálneho rozkazu Ministra vnútra SR č. 283 zo dňa 15. júla 2009, nemožno považovať za skutkovú alebo právnu. Z výrokovej časti personálneho rozkazu, ako aj v žalobe napadnutého rozhodnutia je dostatočne preukázané, že žalobca sa prepúšťa zo služobného pomeru príslušníka Železničnej polície podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.. Z textu personálneho rozkazu vyplýva, že rozhodnutie sa týkalo žalobcu a nikoho iného. Rozhodujúci orgán nepochybne rozhodol o prepustení žalobcu a chyba v písaní, kde namiesto slovného spojenia „príslušníka Policajného zboru“ malo správne byť „príslušníka Železničnej polície“ bolo odstránená v rozhodnutí č. p.: SLV-108/PK-2009.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z., výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota.

Najvyšší súd k námietke žalobcu, že výroková časť personálneho rozkazu neobsahuje dôvod prepustenia ani žiadne skutočnosti, ktoré ho zakladajú a obmedzuje sa len na konštatovanie o prepustení žalobcu a na uvedenie právneho ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. uvádza, že pri určenej obsahovej štruktúre rozhodnutia výrok má obsahovať len entitu – autoratívne riešenie otázky, ktorá bola predmetom rozhodovania a uvedenie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodlo. Z administratívneho spisu vyplýva že uvedený personálny rozkaz obsahuje všetky vyššie uvedené požiadavky.

Pokiaľ ide o odôvodnenie personálneho rozkazu, tak podľa najvyššieho súdu odôvodnenie je zhrnutím všetkých skutočností podmieňujúcich spôsob rozhodnutia, resp. súhrn údajov, o ktoré sa výrok opiera, v ktorých má oporu.

Najvyšší súd k námietkam žalobcu týkajúcich sa nedostatkov rozhodnutia (personálneho rozkazu) vyhodnotil ako nedôvodné, pretože aplikácia ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č.73/1998 Z. z. o prepustení zo služobného pomeru sa realizuje personálnym rozkazom, ktorý je rozhodnutím v zmysle § 194 ods. 1 citovaného zákona, je vyhotovený písomne a je v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú. Personálny rozkaz je rozhodnutím podľa § 241 zákona č.73/1998 Z. z., pretože sa vydáva pri vzniku, zmene a skončení služobného pomeru a ide o individuálny právny akt, ktorý je právne záväzný a spôsobuje vznik oprávnení a povinností, ktoré bezprostredne zaväzujú subjekty, ktorých sa týka.

Podľa najvyššieho súdu rozhodnutie žalovaného dalo vyčerpávajúcu odpoveď na skutkovú a právnu podstatu sporu a jeho obsah je v súlade s právom účastníkov na spravodlivý proces v rozsahu ich nároku (v medziach žaloby).

K námietke žalobcu, že krajský súd sa nezaoberal námietkou žalobcu, v ktorej sa dožadoval preskúmania rozhodnutia Ministra vnútra SR č. p.: SLV-108/PK-2009 zo dňa 30. septembra 2009 v zhode s vyjadrením žalovaného uvádza, že všeobecný súd nemusí odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie s odkazom na právny názor Ústavného súdu SR č. k. I ÚS 141/09-12, IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05.

Ďalšou námietkou žalobcu bolo, že krajský súd si ust. § 192 ods. 5 a § 193 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. vyložil nesprávne alebo svojvoľne. Uviedol, že rozhodnutie žalovaného bolo po uplynutí zákonom stanovenej subjektívnej lehoty.

Podľa § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d/ až g/ možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Z ustanovenia § 3 zákona č. 73/1998 Z. z. nesporne vyplýva, že rozhodovacia právomoc vo veciach podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. patrí ministrovi vnútra. Minister vnútra je preto v danej veci „nadriadeným“, nakoľko jedine v jeho právomoci je žalobcu zo služobného pomeru prepustiť. V zmysle doteraz ustálenej judikatúry – právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. 7Sž/152/00, 4Sž/117/03, 6Sž/69/95, 6Sž/13/01, 6Sž/127/03, 5Sžo/144/2010 – až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru vrátane dôkazného materiálu preukazujúceho policajtovi porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky, že jeho ponechanie by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, začína ministrovi vnútra plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení.

Podľa obsahu pripojeného spisového materiálu dôvod prepustenia žalobcu jeho bezprostredný nadriadený zistil 23. júna 2009, a preto, ak minister vnútra rozhodol dňa 15. júla 2009 o prepustení žalobcu zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., rozhodnutie vydal v zákonom stanovenej dvojmesačnej subjektívnej lehote. Pričom v tejto lehote, rozhodnutie aj bolo žalobcovi doručené (16. júla 2009).

Žalobca uviedol, že nevie, v čom videl príslušný orgán jeho nečestnosť a nedisciplinovanosť, a ktorú časť jeho konania zo dňa 24. mája 2009 v čase asi o 11:30 hod. považuje v rozpore so služobnou prísahou a disciplinovanosťou príslušníka štátnej služby a v čom vidí porušenie základných povinností policajta podľa § 48 ods. 3 písm. g/ zákona č. 73/1998 Z. z. zvlášť hrubým spôsobom.

Najvyšší súd uvedenú námietku považuje za irelevantnú vzhľadom na to, že žalobca sa po odhalení jeho konania, kde sa pokúsil zmariť objektívny výsledok kontroly sám

ku všetkému doznal a bol si vedomý akého konania sa dopustil, čo vyplýva aj z pripojeného administratívneho spisu.

Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd chce uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávného pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu

nevzhladol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 27. októbra 2011

JUDr. J. Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková